

La Generalitat Valenciana usa el nom d'Europa en va

Ni Europa ha prohibit les ajudes a la premsa en català, ni ha fet res que s'hi assemble. El govern valencià s'ha volgut refugiar a Estrasburg, però la legislació comunitària no empara, ni de lluny, les seues teories.

Remei Blasco

La decisió del govern valencià de suspendre les subvencions a la premsa en català, argumentant que són incompatibles amb la «normativa comunitària» exigeix una anàlisi de l'abast d'aquesta expressió. EL TEMPS ha comprovat que no hi ha cap decisió expressa, per part de la Comissió de les Comunitats Europees, en què es determine que un ajut concret, atorgat per una autoritat pública determinada, és contrari a les normes del tractat constitutiu de la Comunitat Econòmica Europea (CEE). En aquest mateix sentit, es van manifestar els governs autònoms consultats per EL TEMPS en un reportatge publicat en el número 242.

Aquesta «normativa comunitària», doncs, únicament pot venir referida als articles específics que el Tractat de la CEE dedica a les ajudes atorgades pels estats en el capítol sobre les regles de competència.

Principi general

El Tractat de la CEE (TCEE) en l'article 92.1 explica que «són incompatibles amb el mercat comú, en la mesura que afecten els intercanvis entre estats membres, les ajudes acordades pels estats o per mitjà de recursos estats sota qualsevol

forma que siga, que falsegen o amenacen de falsejar la competència afavorint determinades empreses o determinades produccions». A aquest article s'hi afegeixen excepcions com ara: «les ajudes de caràcter social atorgades als consumidors individuals, a condició que siguen acordades sense discriminació relacionada amb l'origen dels productes» o «les ajudes atorgades a l'economia de determinades regions de la RFA...», entre altres, però ni el principi general, ni les excepcions fan referència a empreses periodístiques.

Segons la jurisprudència elaborada pel Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, s'han de donar dues condicions simultànies perquè un ajut públic siga contrari al dret de la com-

petència regulat en el Tractat de la CEE: que l'ajut afecte l'intercanvi entre estats membres (la noció d'estats dels articles del TCEE és ampliable a qualsevol administració pública, ja siga autònoma o local) i que falsege o amenace de falsejar la competència afavorint determinades empreses o determinades produccions, però el fet que en un determinat ajut públic es produeixen aquestes dues condicions no vol dir que, automàticament, siga contrari al dret comunitari, sinó que és en aquest moment que caldrà examinar si a pesar d'això pot arribar a acollir-se i per tant ser autoritzat a alguna de les excepcions.

Tenint en compte aquests principis, l'ajut a la premsa, en general, no ha estat a hores d'ara

qüestionat per la Comissió Europea com a susceptible de ser contrari als preceptes del tractat de Roma, atesa la dimensió cultural del sector. Una altra cosa seria que entre els conceptes pels quals s'afavoreix o es dona suport a la premsa figurés el de l'afavoriment a la producció nacional de paper o maquinària, que sí que seria compatible amb el mercat comú. És més, els ajuts a la difusió de premsa en català gaudirien del suport institucional comunitari a partir de la protecció acordada a les llengües «regionals» o minoritàries per diferents resolucions del

El suport legal comunitari. Els ajuts a la difusió de premsa en català compten amb el suport legal comunitari.

Itàlia com a exemple

Una llei del Parlament italià del 25 de febrer de 1987 evidencia com, en un país membre de la Comunitat Econòmica Europea, es regulen els ajuts a la premsa, no només en italià, sinó també en altres llengües. És un exemple més de la perfecta compatibilitat entre la condició del país comunitari i del país interessat a preservar les llengües minoritàries.

La Llei, en l'article vuitè, especifica la quantia de les subvencions a la premsa en italià, quantia que s'incrementa en un quinze per cent per als diaris editats íntegrament en francès, reto-romànic, eslovè i alemany a les regions autònomes de la Vall d'Aosta, Friül-Venècia Júlia i Trentino-Alto-Adige. En el cas que els diaris estiguen editats, parcialment, en una d'aquestes llengües, l'increment de l'ajut es limita a la part del diari escrita en llengua no italiana.

És, ni més ni menys, que la política que han seguit totes les comunitats autònomes de l'estat espanyol, llevat del País Valencià, quan han regulat les ajudes a la premsa en la seua llengua. Aquest és el cas de gallecs, bascos, catalans i asturians. No és, lamentablement, el cas del País Valencià, que, gràcies a la poca voluntat dels seus mandataris, es queda sense una pesseta per a subvencionar la premsa en català.

Demostrat que això de la necessitat d'adaptar-se a Europa és una enganyifa de la Generalitat valenciana, ara tenen la possibilitat de mirar els altres governs autònoms de l'estat, o si volen anar més lluny, el cas italià per adonar-se que si l'única cosa que pretenien era anul·lar les subvencions, no calia embolicar-ho tant. Però han triat el procediment més estrambòtic per a obtenir uns resultats que, de moment, poden negar-los la pretesa condició d'europeus. □

El Parlament europeu promou les ajudes a la premsa de les llengües minoritàries.

Parlament europeu i del consell de ministres.

Estrasburg no ha prohibit les subvencions

El Parlament europeu en cap moment no ha dictaminat que les subvencions a la premsa en català, o en qualsevol altra llengua, siguen contràries a la legislació comunitària, però, curiosament, la Generalitat valenciana, per justificar la retirada d'una subvenció de 45 milions de pessetes, ha buscat

l'empara d'Europa. La jugada li ha eixit malament, perquè la directiva europea que els servia d'excusa no ha existit mai i en el seu defecte, l'actitud del govern valencià sembla més una maniobra política que una suposada necessitat d'adaptar-se a la legislació comunitària. El Parlament europeu sí que ha fet, en canvi, nombroses recomanacions sobre la necessitat de protegir les llengües minoritàries, protecció que, en molts casos, ha de passar per subvencionar les activitats que es

fan en les llengües més desemparades per les legislacions estatals.

En una resolució del 16 d'octubre de 1981, el Parlament d'Estrasburg, referint-se als mitjans de comunicació de masses, s'adreça als governs estatals, autonòmics i locals perquè «les minories reben per a les seues manifestacions culturals una ajuda material i financera equivalent a la que tenen les majories». Això es decideix després de considerar que 30 milions de ciutadans de la CEE tenen com a llengua materna una llengua minoritària i perquè hi ha un ressorgiment de moviments específics de minories ètniques i lingüístiques que demanen una major comprensió i el reconeixement de la seua identitat històrica.

Aquesta és, encara que al govern valencià li pese, la posició que manté la CEE davant les llengües més desvalgudes i menys parlades. Els polítics valencians, fent com qui no coneix la legislació comunitària han obviat les resolucions que s'han fet i n'han inventat d'altres. Han inventat aquelles que, si existiren, els haurien eximit de la responsabilitat de deixar a zero les subvencions a la premsa en català. Ara, nous arguments són necessaris perquè la suspensió dels ajuts siga justificada. El que està clar és que Europa no els serveix d'amagatall, ni de pretext i, per tant, hauran d'explicar per què, i a diferència de les altres comunitats autònomes, han retirat els ajuts. □